

Wakayama – Quê hương thứ hai của tôi.

Lê Thị Hồng Nhung

Japanese Language and Research Student – Việt Nam

Wakayama, ngay từ cái tên đã nói lên tất cả. Trong cái tên đó có chữ “Núi” nên bạn có thể tưởng tượng ngay ra được núi chiếm phần lớn diện tích ở đây phải không! Wakayama là một vùng quê, không có gì ngoài núi và núi. Phương tiện đi lại thì bất tiện, nhiều nơi thì tần suất hoạt động của tàu và buýt rất ít, có khi một, hai tiếng mới có một chuyến. Không những thế nếu bạn muốn đi đến nơi nào đó thì phải đổi tàu khá nhiều lần. Ngoài ra, còn nhiều điều nữa, ví dụ như cư dân ở Wakayama thì chủ yếu là người cao tuổi, không có địa điểm vui chơi hay khu du lịch, rồi trong khu vực Kinki tiếng địa phương của Wakayama khó nghe nhất, khác hoàn toàn với tiếng Nhật chuẩn chúng ta vẫn học hàng ngày.

Vâng. Những gì tôi nói ở trên đây chính là những lời đồn đại của mọi người về Wakayama. Chính từ những lời đồn đại này mà những sinh viên, những người yêu thích con người, đất nước mặt trời mọc cảm thấy bất an khi phải lựa chọn nơi mình thật sự muốn đến. Nếu bạn tin vào những lời đồn thổi đó và không chọn Wakayama thì có thể bạn đã đưa ra một quyết định sai lầm không chừng. Tại sao tôi lại nói như vậy? Bởi đối với riêng cá nhân tôi, Wakayama là nơi tôi có thể tìm được chính bản thân mình. Để tôi kể cho bạn nghe về những trải nghiệm tuyệt vời đó của tôi nhé.

Trường đại học Sư Phạm TP Hồ Chí Minh hiện đang có các chương trình liên kết, trao đổi, tiến cử du học sinh với các trường đại học ở Nhật, bên cạnh trường đại học Wakayama thì còn có các trường đại học như Tsukuba, Osaka, Mie... Nhưng với một người yêu thích sự yên tĩnh như tôi thì ngay từ nhỏ, tôi thường hay leo lên đỉnh núi gần nhà để ngắm nhìn mọi người và cảnh vật thiên nhiên xung quanh. Cho nên, tôi có một niềm yêu thích lớn dành cho Wakayama - nơi có một sức hấp dẫn mãnh liệt vì ở đó có núi. Như vậy cũng có thể nói rằng lý do tôi chọn trường đại học Wakayama, một ngôi trường tôi mới chỉ biết qua sách báo để du học là vì nơi đó khá giống quê tôi.

Đặt chân đến sân bay Kansai với niềm háo hức lạ lùng...cứ như là ngày hôm qua vậy. Nhưng thời gian trôi nhanh quá đổi, tôi đã ở đây được chín tháng rồi. Chín tháng chỉ là một khoảng thời gian ngắn ngủi nhưng với tôi, Wakayama là nơi tuyệt vời hơn bất cứ nơi đâu. Wakayama có núi, có sông, và muôn vàn món ăn ngon. Hơn nữa được trời ban cho thật nhiều vẻ đẹp tự nhiên. Ấn tượng đầu tiên khi tôi đến Wakayama là một thành phố thật đẹp với những con phố rộng rãi, thoáng mát. Ra khỏi thành phố, là những cánh đồng, trang trại thật rộng và khung cảnh của thiên nhiên đẹp tựa như tranh vẽ. Có một bài hát rất nổi tiếng, tên là Wakayama Blues được viết từ cách đây rất lâu, với nội dung như sau:

♪ だれにもいえぬ おもいでを 夜がやさしく くれたのも
あなたとわたしの 和歌の浦 夢は消えない いつまでも ♪

Tôi rất thích bài Wakayama Blues này vì thông qua đó tôi cảm nhận được sự hấp dẫn của Wakayama nhiều nhất. Nếu bạn có thời gian, hãy nghe thử và cảm nhận cùng tôi nhé, tôi gửi luôn đường dẫn cho bạn này. Tôi chắc rằng rồi bạn sẽ cảm nhận được, Wakayama không phải chỉ là một lần, mà là nơi mà bạn muốn đến thật thật nhiều lần đó.

https://www.youtube.com/watch?v=OWk5d_Ngfgc

Lúc này, bạn có cảm nhận được Wakayama mà tôi yêu quý như thế nào chưa? Chắc chắn là có rất nhiều rồi phải không nào. Để tôi đoán thử nhé, chắc bạn đang nghĩ về những người dân của Wakayama đúng không! Bạn nghĩ họ là những người như nào thế? Còn đối với tôi, họ là những con người tích cực, luôn hướng tới tương lai, rất thân thiện và chăm chỉ nữa. Đặc biệt là lòng trắc ẩn trong mỗi người dân nơi đây. Có lần, tôi đi tình nguyện, đi gieo hạt trồng cây soba với mấy bạn thanh niên ở Wakayama. Lúc đó, chẳng may có một chú chuột bị máy ủi đụng trúng chân, khiến chú bị liệt đôi chân sau, không thể đi lại bình thường được. Vô tình nhìn thấy chú chuột đang đau đớn giữa mặt đất, các bạn ấy ngay lập tức chạy đến chăm sóc, lo lắng, rồi cứ hỏi nhau mãi “ phải làm sao bây giờ” và thấy khá buồn vì không thể giúp gì được cho nó. Tôi đã nghe và thấy những gì các bạn ấy nói và thấy tính cách đó thật đẹp biết bao...

Ngoài ra, trong lần giao lưu với các em học sinh lớp 6 trường Fujito Dai, tôi có hỏi sở thích của một em gái, em ấy liền trả lời sở thích là đọc sách. Tôi đã rất ngạc nhiên, và rồi cảm thấy thật vui. Sở thích của em ấy, không liên quan gì đến tôi nhưng tôi lại ngại ngại vì trong thời hiện đại như hiện nay, rất ít học sinh có thói quen đọc sách. Tôi nghĩ, nếu cứ giữ thói quen đọc sách như này thì tương lai, nước Nhật sẽ ngày càng phát triển mạnh hơn nữa.

Cuối cùng, nhờ sự giới thiệu của người bạn Nhật cùng phòng, tôi đã tham gia vào câu lạc bộ Nông nghiệp Agrico, rất phù hợp với một người thích hoạt động như tôi. Trước khi tham gia vào câu lạc bộ này, tôi hoàn toàn lạc lối với chính bản thân mình. Tương lai tôi sẽ làm gì, tôi muốn làm gì, tôi hoàn toàn không biết, không định hình được và cảm thấy lo lắng cho tương lai của mình. Tuy nhiên, khi đi tình nguyện cùng Agrico, công việc chủ yếu là giúp đỡ các bác nông dân làm nông nghiệp, rồi phụ giúp các sự kiện ở Wakayama...nhờ đó, tôi không chỉ làm quen và kết bạn được với các bạn Nhật mà hơn thế, còn được cùng làm việc và học hỏi thật nhiều kiến thức bổ ích về nông nghiệp cũng như cuộc sống. Và, tôi cũng tìm ra được con đường đi cho tương lai của mình. Tôi quyết định sẽ làm việc gì đó liên quan tới nông nghiệp. Tôi sẽ dành trọn sức mạnh của mình cho tất cả mọi việc, để có thể trở thành cầu nối giữa hai nước Nhật – Việt, cụ thể là thông qua ngành nông nghiệp này.

Còn bạn, bạn nghĩ sao về Wakayama? Nếu đến đây, bạn sẽ nhận ra được chính bản thân mình đó. Đối với tôi, Wakayama chính là quê hương thứ hai, chỉ với chín tháng ngắn ngủi trong cuộc đời nhưng Wakayama đã giúp tôi hoàn thiện và nâng cao các kỹ năng của bản thân, giúp tôi định hướng được tương lai, giúp tôi quyết định được những điều cần thiết phải làm trong cuộc sống. Các bạn cũng thế, đừng vội tin vào những lời đồn thổi mà có thành kiến về Wakayama nhé. Hãy đến với nơi tuyệt vời như Wakayama nào!